

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Dagmar Nygrínové v právní věci žalobce: **T.-M. C. R. a. s.**, proti žalovanému: **Český telekomunikační úřad**, se sídlem Praha 9, Sokolovská 219, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 26. 4. 2006, č. j. 9 Ca 300/2004 - 20,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále též „stěžovatel“) se včasnou kasační stížností domáhá zrušení shora označeného usnesení Městského soudu v Praze ze dne 26. 4. 2006, č. j. 9 Ca 300/2004 - 20, kterým byla odmítnuta jeho žaloba směřující proti rozhodnutí předsedy Českého telekomunikačního úřadu ze dne 21. 10. 2004, č. j. 22515/2004-603, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a zároveň potvrzeno rozhodnutí Českého telekomunikačního úřadu, odboru pro severočeskou oblast, jako správního orgánu prvního stupně, ze dne 19. 7. 2004, č. j. 110531/2004-635.1-PV. Tímto rozhodnutím vydaným podle § 95 bodu 8 písm. d) zákona č. 151/2000 Sb., o telekomunikacích a o změně dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o telekomunikacích“, či „zákon“), bylo (výrokem č. I) vysloveno, že se nevyhovuje návrhu žalobce, jímž se domáhal uložení povinnosti paní J. S., bytem V., J. X, uhradit žalobci dlužné ceny za poskytnuté telekomunikační služby u účastnické telefonní stanice č. X, ve výši 36 515,90 Kč s příslušenstvím. Současně bylo tímto rozhodnutím vysloveno (výrok č. II), že žalobce je povinen zaplatit podle § 31 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, a zákona č. 36/1967 Sb., náklady spojené se zjištěním pravosti podpisu na dokladu „Objednávka služeb sítě GSM Paegas a návrh Účastnické smlouvy č. 1.10474107), ze dne 1. 7. 1999 ve výši 3200 Kč, a to ve lhůtě 15 dnů ode dne nabytí právní moci.

Proti rozhodnutí žalovaného a prvoinstančnímu rozhodnutí v rozsahu výroku o nákladech řízení podal žalobce žalobu, ve které namítal, že napadeným správním rozhodnutím byl zkrácen na svých právech a dovozoval jeho nezákonnost; odkazoval zejména na ustanovení § 31 odst. 2 správního řádu, z něhož dle jeho názoru nevyplývá povinnost účastníků správního řízení hradit náklady řízení spočívajícího ve znalečném za vypracovaný znalecký posudek. Uvedl, že svým jednáním, tj. podáním návrhu na zahájení správního řízení a svým trváním na stanovisku, že paní J. S. byla účastníkem smluvního vztahu, rozhodně nezavdal k příčinu k aplikaci ustanovení § 31 odst. 2 správního řádu. Náklady, které správnímu orgánu vznikly v souvislosti s plněním jeho povinnosti, zjistit přesně a úplně skutečný stav věci, tedy i náklady spojené se zajištěním znaleckého posudku, jsou dle názoru žalobce náklady, které vznikly správnímu orgánu ve smyslu ustanovení § 31 odst. 1 správního řádu, přičemž není ani možné zohledňovat případný úspěch či neúspěch ve věci. Žalobce poukázal rovněž na údajnou nekonzistentnost rozhodování odvolacího orgánu v obdobných věcech. Dále uvedl, že má za to, že s ohledem na povahu napadeného rozhodnutí je zřejmé, že se nejedná o soukromoprávní spor mezi paní S. a žalobcem, ale o veřejnoprávní spor mezi správním orgánem a žalobcem. Navrhoval zrušení rozhodnutí žalovaného, jakož i výroku o nákladech řízení v prvoinstančním rozhodnutí.

Městský soud v Praze usnesením ze dne 26. 4. 2006, č. j. 9 Ca 300/2004 – 20, rozhodl tak, že žalobu odmítl a žádnému z účastníků nepřiznal náhradu nákladů řízení. V odůvodnění usnesení zejména uvedl, že právní vztah založený smlouvou o poskytování telekomunikačních služeb má evidentně soukromoprávní charakter, neboť jeho účastníci se nacházejí v rovném právním postavení. Rozhodnutí, jímž předseda Českého telekomunikačního úřadu potvrdí rozhodnutí Českého telekomunikačního úřadu vydané podle § 95 bod 8 písm. d) zákona, ve sporu o povinnost účastníka k finančnímu plnění vyplývajícím ze smlouvy mezi provozovatelem veřejné telekomunikační sítě a účastníkem o poskytování telekomunikačních služeb, proto není přezkoumatelné ve správním soudnictví; Městský soud odkázal na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 8. 2003, č. j. Na 747/2003 - 4.

Soud dále uvedl, že skutečnost, že odvolací orgán se na základě žalobcova odvolání v napadeném rozhodnutí zabýval toliko posouzením výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně, jímž byla žalobci uložena povinnost zaplatit náklady správního řízení, nemění nic na tom, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně ve spojení s napadeným rozhodnutím odvolacího orgánu jsou rozhodnutími v soukromoprávní věci. Pro rozlišení, zda se jedná o rozhodnutí správního orgánu o veřejném subjektivním právu, jehož ochrany se účastník řízení musí domáhat u soudu rozhodujícího ve správním soudnictví, či o rozhodnutí, jímž správní orgán rozhodl v mezích své zákonné pravomoci v soukromoprávní věci, je podstatná povaha „věci“, tj. povaha předmětu správního řízení. Akcesorický výrok o nákladech řízení přitom nemůže podle soudu nijak ovlivnit soukromoprávní charakter nároku žalobce, který byl předmětem správního řízení v souzené věci a který jedině je určující pro posouzení výše zmíněné otázky, zda se má žalobce domáhat ochrany svých práv ve správním soudnictví nebo u civilního soudu. I akcesorický výrok o nákladech řízení je rozhodnutím (částí rozhodnutí) orgánu moci výkonné o věci dle ustanovení § 244 odst. 1 zákona č. 90/1963 Sb., občanského soudního řádu v platném znění (dále jen „o. s. ř.“), vyplývající z obchodního vztahu. Soudní ochrana práv a povinností ze souvisejícího výroku proto nemůže spadat pod dosah jiného věcně příslušného soudu a jiného procesního režimu soudní ochrany než hlavní výrok, který určuje povahu předmětu správního řízení.

Soud proto dovodil, že se jednalo o rozhodnutí v soukromoprávní věci a žalobu podle § 68 písm. b), resp. § 46 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále je „s. ř. s.“), odmítl. Současně soud žalobce poučil o tom, že se může domáhat svého práva podáním žaloby v občanském soudním řízení.

Proti tomuto usnesení podal stěžovatel kasační stížnost, kterou staví na důvodu vymezeném v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. a dovozuje nezákonnost usnesení soudu o odmítnutí návrhu. Poukazuje zejména na to, že pro posouzení povahy věci není určující předmět správního řízení u správního orgánu prvního stupně, nýbrž povaha sporu mezi žalobcem a správním orgánem o zaplacení nákladů znaleckého posudku. Dále uvádí, že ve sporu nejde o posouzení účastnické smlouvy, poskytnutí telekomunikačních služeb a jejich ceny, ale o to, zda správní řád umožňuje správnímu orgánu uložit účastníkům povinnost zaplatit náklady znaleckého posudku. Odkazuje na druhý výrok správního rozhodnutí, který podle něj nelze považovat za rozhodnutí podle části páté o. s. ř. Uvádí, že v případě tohoto výroku se jednalo o vrchnostenský zásah. Dovojuje, že je třeba rozlišovat jednotlivé výroky, přičemž je možné, že jeden výrok bude veřejnoprávní povahy, druhý naopak povahy soukromoprávní. Podpůrně odkazoval na rozhodnutí v přestupkovém řízení, které obsahuje jak výrok o vině a trestu, tak i výrok o náhradě škody, resp. uložení pořádkové pokuty správním orgánem v soukromoprávním sporu. Údajnou nesprávnost postupu městského soudu demonstruje i na procesních dopadech v řízení podle části páté o. s. ř. Konkrétně odkazuje na ustanovení § 250a o. s. ř., podle něhož jsou účastníky řízení pouze ti, kdo byli účastníky v řízení správním a žalobce, a nikoliv správní orgán.

S odkazem na výše uvedené navrhuje, aby usnesení Městského soudu v Praze bylo zrušeno a věc byla vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný nepodal ke kasační stížnosti žádné vyjádření.

Ze soudního a správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že rozhodnutím Českého telekomunikačního úřadu, odboru pro severočeskou oblast, jako správního orgánu prvního stupně, ze dne 19. 7. 2004, č. j. 110531/2004-635.1-PV, bylo (výrokem č. I) vysloveno, že se nevyhovuje návrhu žalobce, jímž se domáhal uložení povinnosti paní J. S., bytem V., J. X, uhradit žalobci dlužné ceny za poskytnuté telekomunikační služby u účastnické telefonní stanice č. X, ve výši 36 515,90 Kč s příslušenstvím. Současně bylo tímto rozhodnutím vysloveno (výrok č. II), že žalobce je povinen zaplatit podle § 31 odst. 2 správního řádu a zákona č. 36/1967 Sb. náklady spojené se zjištěním pravosti podpisu na dokladu „Objednávka služeb sítě GSM Paegas a návrh Účastnické smlouvy č. 1.10474107), ze dne 1. 7. 1999 ve výši 3200 Kč, a to ve lhůtě 15 dnů ode dne nabytí právní moci.

Proti tomuto rozhodnutí podat stěžovatel odvolání, které bylo zamítnuto rozhodnutím předsedy Českého telekomunikačního úřadu ze dne 21. 10. 2004, č. j. 22515/2004-603. Toto rozhodnutí stěžovatel napadl žalobou, kterou Městský soud v Praze odmítl nyní napadeným usnesením ze dne 26. 4. 2006, č. j. 9 Ca 300/2004 – 20.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení z hledisek uvedených v ustanovení § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody uvedenými v kasační stížnosti.

Po přezkoumání kasační stížnosti Nejvyšší správní soud shledal, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná a stěžovatel je zastoupen zaměstnancem žalobce oprávněným jednat na základě pověření.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti rozhodnutí soudu o odmítnutí návrhu nebo o zastavení řízení.

Takové pochybení Nejvyšší správní soud v napadeném rozsudku Městského soudu v Praze neshledal.

Obdobná věc již byla řešena v judikatuře Nejvyššího správního soudu, viz rozsudek ze dne 27. 6. 2007, č. j. 2 As 67/2006 - 50, z něhož vyplývá, že *i když mají oba druhy nákladů řízení podle § 31 odst. 2 správního řádu, tj. jak náklady vzniklé správnímu orgánu, tak náklady účastníků správního řízení, svojí podstatou soukromoprávní povahu, budou rozhodnutí o nich přezkoumána vždy v rámci té větve soudního přezkumu, která má přezkoumávat rozhodnutí o věci samé, v souvislosti s nímž bylo o nákladech rozhodnuto.*

V rámci zachovávání jednoty rozhodování proto vyšel Nejvyšší správní soud z této judikatury, která se opírá o následující závěry.

Podle § 46 odst. 2 s. ř. s. soud návrh odmítne také tehdy, domáhá-li se navrhovatel rozhodnutí ve sporu nebo v jiné právní věci, o které má jednat a rozhodnout soud v občanském soudním řízení, anebo domáhá-li se návrhem přezkoumání rozhodnutí, jímž správní orgán rozhodl v mezích své zákonné pravomoci v soukromoprávní věci. Podle § 68 písm. b) s. ř. s. je žaloba nepřipustná, jde-li o rozhodnutí správního orgánu v soukromoprávní věci, vydané v mezích zákonné pravomoci správního orgánu.

Nejvyšší správní soud souhlasí s názorem stěžovatele, že obecně nelze vyloučit situaci, kdy jednotlivé výroky rozhodnutí správního orgánu budou podléhat rozdílnému typu soudního přezkumu, tedy buď podle s. ř. s., anebo podle části páté o. s. ř. (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2006, č. j. 2 As 8/2006 - 130, dostupný na www.nssoud.cz; srov. dále usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 4 As 47/2003 - 50, publikováno pod č. 448/2005 Sb. NSS). Je tedy nutno posuzovat vždy povahu výroků v každém rozhodnutí samostatně.

Je nepochybné, a stěžovatel to ve své kasační stížnosti ani sporným nečiní, že výrok týkající se povinnosti zaplatit za poskytnuté telekomunikační služby přezkoumatelný ve správním soudnictví podle s. ř. s. není. Jak již Nejvyšší správní soud judikoval (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 8. 2003, č. j. Na 747/2003 - 4, dostupné na www.nssoud.cz), „*právní vztah založený smlouvou o poskytování telekomunikačních služeb má soukromoprávní charakter, neboť jeho účastníci se nacházejí v rovném právním postavení. Rozhodnutí, jímž předseda Českého telekomunikačního úřadu, jako správní orgán II. stupně, potvrdil rozhodnutí Českého telekomunikačního úřadu podle § 95 bod 8 písm. d) zákona č. 151/2000 Sb., o telekomunikacích, ve věci sporu o povinnosti účastníka k finančnímu plnění vyplývajícího ze smlouvy mezi provozovatelem veřejné telekomunikační sítě a účastníkem o poskytování telekomunikačních služeb, není proto přezkoumatelné ve správním soudnictví [§ 46 odst. 2 a § 68 písm. b) s. ř. s.]*.“

Meritem sporu je pak otázka týkající se druhého výroku prvoinstančního správního rozhodnutí (výroku o náhradě nákladů řízení). Městský soud ve výše popsaném odůvodnění dospěl k závěru, že vzhledem k akcesoritě výroku o nákladech správního řízení nemůže tento výrok spadat pod dosah soudní ochrany jiného věcně příslušného soudu a jiného procesního režimu než výrok hlavní, který určuje povahu předmětu správního řízení.

Podle § 31 odst. 2 správního řádu *správní orgán může účastníkům řízení, svědkům a znalcům uložit, aby nahradili náklady, které vznikly správnímu orgánu jejich zaviněním; může jim také uložit, aby nahradili náklady, které vznikly jejich zaviněním, ostatním účastníkům řízení.* Je tedy zřejmé, že v tomto směru není uvedený typ náhrady nákladů řízení závislý na výsledku sporu vedeného před správním orgánem, ale odvíjí se od zaviněného porušení právní povinnosti, která není předmětem meritorního soukromoprávního sporu. Tento výrok tedy není k meritornímu výroku akcesorický v tom smyslu, že náhrada nákladů ze zákona stíhá stranu, která ve sporu neměla úspěch. V otázce soudního přezkumu však bude následovat osud výroku meritorního, a to z následujících důvodů:

Za pravdu je stěžovateli nutno dát potud, že v souzené věci se jedná o právní vztahy mezi různými subjekty – na jedné straně mezi stěžovatelem a druhou účastnicí správního řízení, na straně druhé pak mezi stěžovatelem a státem reprezentovaným správním orgánem, který v meritorní soukromoprávní věci konal řízení a rozhodoval. Tato skutečnost jistě činí za současného znění části páté o. s. ř. problémy, zejm. s ohledem na definici okruhu účastníků řízení v jeho § 250a odst. 1 (otázkou je ovšem, zda ve věci nákladů není účastníkem řízení před civilním soudem též stát, kterému náklady byly přiznány rozhodnutím správního orgánu – zabývat se uvedenou otázkou však mohou jen civilní soudy, nikoli Nejvyšší správní soud), ale i s ohledem na další stěžovatelem zmiňované či v soudní praxi již se objevivší komplikace. Je v každém případě na civilních soudech, aby situaci vyřešily takovým výkladem zákona, který bude šetřit příslušné ústavní kautely (právo na efektivní soudní ochranu, rovnost zbraní, šetření práva vlastnit majetek aj.) a smysl a účel zákona; Nejvyšší správní soud v tomto ohledu nemá žádné kompetence.

Oba shora zmíněné právní vztahy jsou navzájem úzce propojeny a otázka úhrady nákladů řízení státu, které by měl uhradit jeden z účastníků správního řízení, je odvozena od faktu, že existoval soukromoprávní spor, o němž se uvedené řízení před žalovaným vedlo. V tomto smyslu je otázka nákladů doprovodnou sekundární spornou otázkou primárního soukromoprávního sporu. Jakkoli ji nelze v žádném případě ztotožňovat s otázkou náhrady nákladů řízení mezi účastníky správního řízení navzájem, o jejíž soukromoprávní podstatě podle všeho není pochyb (tj. nelze směšovat náklady podle § 31 odst. 2 části věty před středníkem správního řádu s náklady podle části téže věty za středníkem), mají k sobě náklady řízení obojího druhu svojí podstatou natolik blízko, že není věcného důvodu pro náklady ve vztahu účastníka a státu volit jiný režim soudní ochrany než pro náklady mezi účastníky navzájem.

Se stěžovatelem lze souhlasit, že v rámci správního řízení je velmi dobře představitelné, aby správní orgán uložil některému z účastníků povinnost veřejnoprávní povahy, a že v takovém případě bude soudní ochrana proti takovému správnímu rozhodnutí poskytnuta v řízení podle s. ř. s. (*obiter dictum*). Nejvyšší správní soud poznamenává, že toto by byl zřejmě případ i stěžovatelem zmiňované pořádkové pokuty; ta je natolik samostatnou povinností, uloženou v rámci správního řízení velmi nezávisle na meritorním soukromoprávním rozhodnutí, a má natolik zjevnou sankční a disciplinární funkci, že ji to řadí mezi povinnosti veřejnoprávní, takže u ní má štěpení soudní ochrany své opodstatnění). To však není případ žádného z obou typů náhrady nákladů

řízení podle § 31 odst. 2 správního řádu, jejichž právní podstata nese spíše rysy soukromoprávní – jedná se, a to v obou případech, o náhradu majetkové újmy vzniklé v souvislosti s vedením správního řízení, přiznávanou na základě zavinění vzniku nákladů; v žádném případě nejde u nákladů ve vztahu mezi účastníkem správního řízení a státem o vztah sankční, disciplinární, nýbrž o vztah reparační, což jej řadí spíše do skupiny vztahů soukromoprávních.

Podle § 244 o. s. ř., *rozhodl-li orgán moci výkonné, orgán územního samosprávného celku, orgán zájmové nebo profesní samosprávy, popřípadě smírčí orgán zřízený podle zvláštního právního předpisu (dále jen "správní orgán") podle zvláštního zákona o sporu nebo o jiné právní věci, která vyplývá z občanskoprávních, pracovních, rodinných a obchodních vztahů (§ 7 odst. 1), a nabylo-li rozhodnutí správního orgánu právní moci, může být tatáž věc projednána na návrh v občanském soudním řízení.* Vzhledem k tomu, že předmětné správní řízení a v rámci něho vyhotovení znaleckého posudku vyplynulo ze sporu soukromoprávního, neboť znalecký posudek byl pořízen za účelem zjištění skutkového stavu v předmětném soukromoprávním sporu, lze o sporném výroku tvrdit, že spadá pod přezkum v občanském soudním řízení. Uvedený výrok není akcesorický v tom smyslu, že by závisel na výroku v soukromoprávním sporu samotném, je ovšem s ním související v tom smyslu, že byl vydán kvůli okolnostem, jež nastaly „u příležitosti“ projednávání soukromoprávního sporu.

Vedle gramatického výkladu a výkladu opírajícího se o úzkost vztahu mezi meritorním výrokiem a výrokiem o nákladech řízení hovoří pro výše nastíněnou výkladovou alternativu i další relevantní důvody. Rozlišování mezi soukromoprávními a veřejnoprávními spory je samo o sobě velmi obtížné a lze snést dosti dobrých důvodů pro názor, že současná „dvojkolejná“ úprava správního soudnictví komplikuje soudní ochranu práv účastníků správních řízení, nutí-li je před podáním žaloby zvažovat (a nezdědka velmi obtížně), ke které ze dvou v úvahu přicházejících soudních větví ji mají podat. Soudy nemohou ovšem při rozlišování mezi věcmi „soukromoprávními“ ve smyslu části páté o. s. ř. a „veřejnoprávními“ ve smyslu s. ř. s. vykládat tyto dva pojmy natolik dogmaticky, aby pravidelně „štěpily“ soudní ochranu i v otázkách, jež spolu věcně úzce souvisejí a z nichž jedna je zřetelně odvislá od druhé a ve vztahu k té druhé doprovodná, i když je jejich povaha z hlediska izolovaně pojímané „veřejnoprávnosti“ či „soukromoprávnosti“ odlišná. Takové štěpení, jakkoli – jak je i výše zmíněno – se v některých případech děje, nutno obecně považovat za nežádoucí, neboť neprakticky a ve své podstatě samoučelně komplikuje systém soudní ochrany subjektivních práv, a proto by mělo představovat výjimku z pravidla, která musí být opřena o zřetelné věcné důvody. Takovými důvody mohou být např. srovnatelně významná závažnost obou posuzovaných otázek (např. při štěpení soudní ochrany ve věci vyvlastnění podle právního stavu účinného do 31. 12. 2006 na „veřejnoprávní“, jde-li o samotný vyvlastňovací výrok, a „soukromoprávní“, jde-li o náhradu za vyvlastněný majetek – viz k tomu již zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2006, č. j. 2 As 8/2006 - 130, dostupný na www.nssoud.cz, a usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 4 As 47/2003 - 50, publikované pod. č. 448/2005 Sb. NSS) či jejich zjevně odlišná povaha za současného ne zcela vysokého stupně vzájemné souvislosti (např. při štěpení soudní ochrany před rozhodnutími finančního arbitra podle zákona č. 229/2002 Sb., o finančním arbitrovi, kde ta rozhodnutí, jimiž se rozhoduje právní spor mezi spotřebitelem a finanční institucí, mají povahu soukromoprávní, zatímco ta, jimiž se finanční instituci ukládá sankce za veřejnoprávní delikt, mají povahu veřejnoprávní – viz k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2007, č. j. 2 Afs 176/2006 - 96, dostupný na www.nssoud.cz). Rozhodování o zvláštní povinnosti jednoho z účastníků správního řízení uhradit náklady

řízení vzniklé správnímu orgánu jejich zaviněním nelze řadit k žádnému z výše popsaných dvou typů výjimek a nelze vidět ani žádný jiný racionální důvod, proč by soudní přezkum rozhodnutí o těchto nákladech jako sekundární otázky úzce spojené s primárním meritorním rozhodnutím měl být výjimečně oddělen od soudního přezkumu věci, v rámci řízení o níž bylo takto o nákladech rozhodnuto. I když tedy mají oba druhy nákladů řízení podle § 31 odst. 2 správního řádu svojí podstatou soukromoprávní povahu, budou rozhodnutí o nich přezkoumávána vždy v rámci té větve soudního přezkumu, která má přezkoumávat meritorní rozhodnutí, v souvislosti s nímž bylo o nákladech rozhodnuto.

V obdobné věci ostatně již rozhodoval zvláštní senát zřízený podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů (srov. jeho usnesení ze dne 20. 3. 2007, č. j. Konf 37/2006 - 32, dostupné na www.nssoud.cz). Dospěl k závěru, že výrok o nákladech řízení je akcesorickým výrokem k výroku ve věci samé a že nelze požadovat, aby o tomto výroku bylo rozhodováno samostatně a nezávisle v jiném druhu řízení, než ve kterém je rozhodováno o věci samé. Zvláštní senát konstatoval, že soudy rozhodující v řízení podle části páté o. s. ř. svoji pravomoc rozhodovat tento typ sporů nepopírají, naopak zastávají stanovisko, že spor o zaplacení nákladů řízení je soukromoprávní povahy. To, že žalobu, která směřuje do výroku o náhradě nákladů správního řízení, odmítají, má pak podle zvláštního senátu jiné důvody (civilní soudy tvrdí, že podmínky takového řízení jsou splněny, pouze pokud rozsudek alespoň z části nahrazuje rozhodnutí správního orgánu nebo pokud takové rozhodnutí alespoň z části pozbývá účinnosti – viz § 250l o. s. ř.).

Lze tak i v této věci uzavřít, že výrok o nákladech řízení je akcesorickým výrokem k výroku ve věci samé a že nelze požadovat, aby o tomto výroku bylo rozhodováno samostatně a nezávisle v jiném druhu řízení, než ve kterém je rozhodováno o věci samé. Rozhodnutí o takovém výroku pak musí být přezkoumáno v rámci té větve soudního přezkumu, která je příslušná k přezkoumání výroku rozhodnutí ve věci samé, v souvislosti s nímž bylo o nákladech rozhodnuto.

Nejvyšší správní soud tedy nezjistil naplnění důvodu kasační stížnosti uplatňovaného stěžovatelem, neboť městský soud posoudil právní otázku, rozhodnou pro závěr o odmítnutí žaloby, zcela správně. Proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť stěžovatel nebyl v kasační stížnosti úspěšný a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly (§ 60 odst. 1 a § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. srpna 2007

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu